

ΕΣΤΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΤΟΣ ΙΓ'—ΑΡΙΘ. 644

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΟΝΑΧΟΙ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ.

Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ, μυθιστορία Ἰουλίου Κλαρετῆ, μεταφράσεις Χ. Α.

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ περὶ Ἀθανασίου Διάκου, ὑπὸ Ἀνδρέα Καρκαβίτσα.

ΧΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΥ ΦΩΤΟΣ ΕΝ Τῇ ΚΥΝΗΓΙᾷ.

ΒΡΟΧΑΙ ΑΙΜΑΤΟΣ.

ΕΠΙ ΔΕΥΚΩΜΑΤΟΣ ΜΗΤΡΟΣ, ποίημα, ὑπὸ Κωστῆ Παλαμᾶ.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Ἡ ἐπιτροπὴ τῆς ἐκθέσεως τῶν Ὀλυμπίων, ποθοῦσα νὰ ἔλθῃ ἄρωγος τοῖς ἐκθέταις καὶ ἐξασφαλίσῃ τὴν πώλησιν τῶν ἀρίστων ἐκθεμάτων, ἀπεφάσισε νὰ συστήσῃ λαχεῖον, οὗτινος οἱ κερδαίνοντες ἀριθμοὶ θὰ λαμβάνωσιν εἰκόνας, ἐπιπλα, ὑφάσματα, κάπητας κλπ.

Καὶ ἡ ἐν Νάτῳ Μονὴ τῶν καθολικῶν καλογραφῶν ἐδήλωσεν, ὅτι θὰ συμμετάσχη εἰς τὴν ἐκθεσιν διὰ καλλιτεχνημάτων καὶ διαφόρων κεντημάτων. Ὁμοίως δὲ ἐκ Λονδίνου, Βιέννης, Ἀμστελδάμου καὶ Γιουργέβου ἔλαβεν ἡ ἐπιτροπὴ δελτία διαφόρων κυριῶν, ἀγγελλουσῶν τὴν ἀποστολὴν καλλιτεχνικῶν ἔργων.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Ἐν τῷ ἐγκρίτῳ εἰκονογραφημένῳ ἀγγλικῷ περιοδικῷ «The Woman's World» (φυλλαδίῳ μᾶζου) ἡ λογία κυρία Ἐλισάβετ Ἐδμονδς, γνωστὴ ἐκ τῶν δοκιμασιῶν αὐτῆς μεταφράσεων ἑλληνικῶν ποιημάτων καὶ ποιήτρια αὐτὴ ἀθροτάτων στίχων ἑλληνικῆς ἐμπνεύσεως, δημοσιεύει μελέτην περὶ συγχρόνων ἑλλήνων ποιητῶν μετὰ παραθέσεως στίχων τινῶν ἐνίων ἐξ αὐτῶν πρὸς πληρέστερον χαρακτηρισμὸν τῆς ἰδιοφυίας ἐκάστου. Τὴν μελέτην ταύτην μετὰ πολλῆς γνώσεως καὶ χάριτος γεγραμμένην καθιστῶσιν ἔτι μᾶλλον ἐνδιαφέρουσιν εἰς τὰς ἀναγνώστριάς τοῦ περιοδικοῦ, ὅπερ κυρίως διὰ γυναῖκας εἶνε προωρισμένον, αἱ παρεντιθέμεναι εἰκόνας τινῶν ἐκ τῶν συγχρόνων ποιητῶν καὶ στιχοιργῶν.

Τῇ 23 Ἀπριλίου παρεστάθη δι' ἑκατοστὴν φορὰν ἐν τῷ μεγάλῳ μελοδραματικῷ θεάτρῳ ἡ περιλάλητος Κάμμεν τοῦ Μπιζέ.

Ὁ Μασσενὲ συνθέτει νέον μελοδράμα, οὗ τίτλος Pertinax. Τὸ θέμα ἐλήφθη ἐκ σαικιοπηρείου δράματος.

Ἐξεδόθη τῆς τοῦ περιφανοῦς Μόμμεν συγγραφῆς «Δημόσιον δίκαιον τῶν Ρωμαίων» τὸ δευτέρον τοῦ τρίτου τόμου τεύχος, εἰς οὗ συμπληροῦται τὸ λαμπρὸν ἔργον.

Ἐν τῷ «Ν. Ἐλευθέρῳ Τύπῳ» τῆς 24 Ἀπριλίου κατεχωρήθη μακρὰ ἐπιφυλλὶς τοῦ κ. Γ. Μέυερ (καθηγητοῦ τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τοῦ Γράτς) περὶ τῆς Ζακύνθου. Ὁ ἀξιότιμος καθηγητὴς περιγράφει διὰ μακρῶν τὰς φυσικὰς καὶ ἄλλας καλλονὰς τῆς ἐρατεινῆς νήσου, ἣν ἐν πολλοῖς εὐρίσκει ὑπερέραν τῆς Κερκύρας, ἐξαιρῶν δὲ τὴν ὠραιότητα καὶ τὴν ὁμιλητικὴν εὐκοσμίαν τῶν Ζακυνθίων γυναικῶν, τὴν φιλοξενίαν καὶ τὴν φιλόφροναν συμπεριφορὰν τῶν κατοικῶν ἐν γενεῇ, ἐπιλέγει δὲ τὸ ἱταλικὸν ρητὸν Zante, fior di Levante, εἶνε πράγματι ἀληθὲς-στατον.

Ἐν Μονάχῳ ἐτελεύτησε κατ' αὐτὰς ὑπέρηγρος ὁ καθηγητὴς Söhl, πολλὰ ὑπὲρ Ἑλλάδος γράψας, δημοσιεύσας δὲ καὶ βιογραφικὴν μελέτην περὶ Δημοσθένους.

Ἐν τῇ παρισινῇ Σχολῇ τῶν Τεχνῶν ἐγένετο τῇ 18 Ἀπριλίου ἡ ἐναρξίς ἱστορικῆς ἐκθέσεως γελοιογραφιῶν.

Ἡ ἐν Βαρκελόνη διεθνὴς ἐκθεσις ἀρχεται τὴν 8 ἐνεστώτος μᾶζου.

Κατὰ τὸ ἐπίσημον τεῦχος τῶν διευθύνσεων τοῦ ἀμερικανικοῦ τύπου ἐκδίδονται ἐν ταῖς Ἑνωμέναις Πολιτείαις καὶ τῷ Καναδᾷ 15.430 ἐφημερίδες καὶ περιοδικά. Τούτων τὸ δέκατον ἀποτελεῖται ἐκ καθημερινῶν φύλλων. 11,514 εἶνε ἐβδομαδιαῖα.

Ἐν ταῖς ἐπὶ τῆς ἀρχαίας Καρχηδόνος γενομέναις ἀνασκαφαῖς ἀνεκαλύφθησαν νεωστὶ διάφορα ἀποθραύσματα, ἅτινα φαίνονται ὅτι ἀνήκουσιν εἰς μαρμαρίνους χριστιανικοῦ τάφους, ἀναγλύφους κεκοσμημένους. Δύο τῶν τεμαχίων τούτων παριστῶσι «τὸν καλὸν ποιμένα ἐπανάγοντα τὸ ἀποπλανηθὲν πρόβατον», ἕτερον δὲ «γυναῖκα δεομένην», δύο ἕτερα «τὸν πολλαπλασιασμὸν τῶν ἄρτων» καὶ πιθανῶς «τὴν Ἰακωβὶν τοῦ λεπροῦ». Ἡ σπουδαιότης τούτων συνίσταται εἰς τὴν τελείαν σπάνιν γεγλυμμένων σαρκοφάγων ἐν Ἀφρικῇ.

Ἐν Δελφοῖς ἀνεκαλύφθησαν κατὰ τὴν ἐκχωμάτωσιν τοῦ ὑπογείου οἴκλου τινὸς εἰς βάθος ἐνὸς μέτρου τρεῖς θάλαμοι ἀρχαῖοι τεταγμένοι κατὰ παραγωγὴν, διαχωρίζομενοι δὲ διὰ μαρμάρων ἐκ πεντελικοῦ, εἰς τὰς γωνίας τῶν ὁποίων ὑπάρχουσιν ἀνὰ δύο κίονες ἐνὸς καὶ ἡμίσεος μέτρου, κορινθιακοῦ ρυθμοῦ καὶ συγκοινωνοῦντες διὰ θυρῶν ὅσον δύο μέτρων· τὰ τε ἀετώματα ὡς καὶ αἱ βάσεις εἰσὶν ἐπίσης εἰς μαρμάρου πεντελικοῦ. Ἐκαστὸς θάλαμος ἔχει χωρητικότητα ὅσον δύο καὶ ἡμίσεος μέτρων. Φαίνεται ὅτι θὰ ἐχρησίμευον ὡς θησαυροφυλάκιοι ἢ ὡς ἀποθήκαι ἀγαλμάτων.

Ἐχομισθῆσαν εἰς τὴν Γενικὴν Ἐφορίαν τῶν ἀρχαιοτήτων ἐκ Τανάγρας πᾶσαι αἱ κατὰ τὰς τελευταίας ἐκεῖ ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφὰς ἀνευρεθεῖσαι ἀρχαιότητες, αἵτινες ἀροῦ καθαρισθῶσι, θὰ τοποθετηθῶσιν ἐν τῷ κεντρικῷ ἀρχαιολογικῷ μουσεῖῳ.

Ὁ γεν. ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Π. Καδβαδίας κατέσχε πολυτιμώτατον καὶ ἀρχαιότατον ἀνάγλυφον καλῶς διατηρούμενον. Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο, ἔχον ὕψος δύο περίπου μέτρων καὶ ἐξ ἐπτὰ τεμαχίων ἐντελῶς προσαρμοζομένων συγκείμενον, παριστᾷ δύο γυναῖκας δεξιουμένας ἀλλήλας, παρ' αἷς ἴσταται ἀνὴρ πωγωνόφορος, ὅπισθεν δὲ τοῦ συμπλεγματος μικρὰ παιδίσκη. Κατὰ τὴν γνώμην τῶν εἰδημόνων, τὸ ἐν λόγῳ ἀνάγλυφον εἶνε τὸ ὠραιότερον τῶν ἄχρι σήμερον ἐν Ἑλλάδι ἀνευρεθέντων.

Ἐν ταῖς ἀρχαίαις ἀπὸ τῆς παρελθούσης Τρίτης ἐν Μαντινείᾳ ἀνασκαφαῖς ἀνευρεθῆσαν 85 ρωμαϊκὰ νομίσματα.

Ἐξεδόθη ὑπὸ τῆς Γεν. Ἐφορίας τῶν ἀρχαιοτήτων τὸ ἀρχαιολογικὸν δελτίον τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου. Κατ' αὐτὸ εἰς τὸ κεντρικὸν Μουσεῖον εἰσῆχθησαν 27 ἀγγεῖα, ἰδίως λευκαὶ λήκυθοι καὶ πήλινα ἀγαλμάτια, εὐρεθέντα ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τοῦ ἔξω Κεραμεικοῦ, καὶ δεκατέσσαρες ἐπιτύμβιοι ἐπιγραφαί. Εἰς τὸ Μουσεῖον Πειραιῶς εἰσῆχθησαν στήλῃ ἐπιτύμβιος καὶ τινες ἄλλαι ἀρχαιότητες μικροῦ λόγου ἂναι. Ἀνασκαφαὶ δὲ ἐγένοντο ἐν Ἀκροπόλει, κατὰ τὸν ἔξω Κεραμεικόν, ἐν τῷ Διονυσίῳ Ἀτικῇ παρὰ τὴν Κηφισίαν, ἐν Ἀμοργῷ καὶ ἐν Τανάγρα· ἐκτὸς δὲ τῶν ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς ταύταις ἀνευρεθέντων, εὐρέθησαν καὶ ἄλλα ἀρχαῖα κατὰ τύχην, οἷον ἐπιγραφή ἐν Αἰγίνῃ, δι' ἣς ὀρίζεται ἡ περιφέρεια.

ρεια τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς, 62 ἰσπανικὰ τάλληρα τοῦ 16ου αἰῶνος ἐν Ἀχαρνάνῃ καὶ 810 βυζαντινὰ νομίσματα παρὰ τὸν Τύρναβον.

— Ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Π. Μανέττας ἀπεφάσισε τὴν ἀνέγερσιν ἀρχαιολογικοῦ μουσείου ἐν Τριπόλει ἐν ᾧ θὰ κατατίθενται αἱ ἀρχαιοτάτες Τεγέας Μαντινείας κτλ. Ἐπὶ τοῦ παρόντος θὰ ἀναερθῇ ἡ μία πτέρυξ τοῦ μουσείου τούτου διὰ χρημάτων ἐπὶ τούτῳ καταθεθειμένου κληροδοτήματος ἐξ 20 χιλιάδων δραχμῶν.

NEA BIBLIA

Πλάτωνος Εὐθύφρων—Ἀπολογία — Κρίτων, μετὰ κριτικῶν καὶ ἐρμηνευτικῶν σχολίων ἐκδιδόμενοι ὑπὸ Γεωργίου Κωνσταντινίδου Μακεδόνος Δ. Φ. τῶος γυμνασιάρχου καὶ διευθυντοῦ τῶν Ζαριφειῶν διδασκαλείων. Δαπάνη Λεωνίδου Γ. Ζαριφῆ. Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου. 1888, σελ. 7—299 εἰς 8ον (βρ. 4.50).

Τὸ ἀγγελλόμενον βιβλίον εἶναι ὁ πρῶτος τόμος τρίτου ἐκδόσεως Πλατωνικῶν διαλόγων κατ' ἐκλογὴν, ἥτις ἐκδοσίς συντελουμένη θὰ εἶναι ἐξ ἀπαντος κάλλιστον βοήθημα ὅχι μόνον εἰς τοὺς διδασκομένους εἶτε ἐν τοῖς γυμνασίοις εἶτε ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοὺς πλατωνικοὺς διαλόγους οὗς θὰ περιλαμβάνῃ—ἐπτα ἕως ὅτου, τοὺς συχνότερα ἀναγιγνωσκόμενους—, ἀλλὰ καὶ εἰς πάντα φιλομαθῆ ἀρεσκόμενον εἰς τοῦ θεοῦ φιλοσόφου τὴν μελέτην. Εἶναι δὲ ὁ τρίτος αὕτη ἐκδοσίς, ἥς δὲν θὰ βραδύνωσι νὰ ἐκδοθῶσιν ὁ δευτερός καὶ ὁ τρίτος τόμος, ἐπιτομὴ ἑτέρας διεδοκίμης καὶ κριτικῆς ἐκδόσεως τῶν ἀπάντων τοῦ Πλάτωνος, περὶ ἧν ὁ ἐκδότης ἀπὸ ἐτῶν ἀσχολεῖται κατ' ἐντολὴν τοῦ Ἑλλ. Φιλολογικοῦ Συλλόγου διὰ τὴν Ζωγράφειον βιβλιοθήκην.

Περιέχει δὲ ὁ πρῶτος οὗτος τόμος πρῶτον μὲν μακρὰν (σελ. 1-48) εἰσαγωγὴν περὶ τοῦ βίου τοῦ Πλάτωνος, τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ καὶ τῶν φιλοσοφικῶν του ἔργων, εἰδικῶς δὲ περὶ τοῦ Εὐθύφρονος (σελ. 29-35), περὶ τῆς Ἀπολογίας (σελ. 35-44) καὶ περὶ τοῦ Κρίτωνος (σελ. 44-48). Ἐρχεται ἔπειτα τὸ κείμενον (κατὰ τὸν Schanz) τοῦ Εὐθύφρονος, τῆς Ἀπολογίας καὶ τοῦ Κρίτωνος μετὰ πλουσίων ὑποσημειῶσεων ἐρμηνευτικῶν μάλιστα καὶ γραμματικῶν (σελ. 49-270). Ἐν ταῖς σημειώσεσιν αἱ γραμματικαὶ παραπομπαὶ γίνονται εἰς τὴν δευτέραν περίοδον τοῦ Ἀσωπίου καὶ εἰς τὴν γραμματικὴν τοῦ Krüger, αἱ δὲ ἀρχαιολογικαὶ εἰς τὴν Ρουσοπούλου Ἀρχαιολογίαν ἐκδ. β'. Μετὰ τὸ κείμενον ἀκολουθοῦσιν αἱ κριτικαὶ προσθήκαι (σελ. 271-274 εἰς δύο στήλας), αἱ δεικνύουσαι τὰ χωρία, ἐν οἷς ὁ ἐκδότης ἀπομακρύνεται ἀπὸ τοῦ κειμένου τοῦ Schanz, εἶτε ἄλλου γραφῆν εἶτε ἰδίαν ἐκεῖ παραδεχόμενος, κλείει δὲ τὸ βιβλίον *πίναξ ἀλφαβητικὸς τῶν σχολίων* (σελ. 275-299), ὅστις ἀνακτιρῶντως μέλλει νὰ καταστήσῃ τὴν χρῆσιν αὐτῶν πολὺ ἐπωφελεστέρα.

Συνοπτικὰ μελέται περὶ τῶν πολεμικῶν τῶν ἀρχαίων. Περὶ τακτικῆς πολιορκίας παρ' ἀρχαίους μετὰ τῆς περιγραφῆς τῶν πολιορκιῶν τῶν Πλατωνικῶν καὶ τῆς Μασσαλίας ὑπὸ Κωνσταντίνου Γ. Καλάρη ὑπολοχαγοῦ τοῦ μηχανικοῦ. Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ τυπογραφείου Παρασκευᾶ Λεῶν (ὁδ. Λέκα—Στοὰ Σιμοπούλου). 1888 σελ. 8', 83 εἰς 16ον. Ὁ φιλόπονος συγγραφεὺς σκοπεῖ νὰ ἀσχοληθῇ εἰς μελέτας ἀναφερομένας εἰς τὰ πολεμικὰ τῶν ἀρχαίων ἔκαστον ἀρχὴν ἀπὸ τῆς ἀγγελλομένης πραγματείας περὶ τῆς τακτικῆς πολιορκίας παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Οἰοῦνται δὲ ἐπιφέρειν δύο ἀξιόλογα εἰς πίστωση τῶν θεωριῶν τῶν παραδείγματα, προσέθηκεν ἐν τέλει τῆς μελέτης του, ὅπως καὶ ἄλλοι στρατιωτικοὶ συγγραφεῖς ἔκαμον, δύο μικροτέρας διατριβὰς: τὴν πολιορκίαν τῶν Πλατωνικῶν (Θουκυδ. Β', 75 ἐξ) καὶ τὴν τῆς Μασσαλίας (Καισ. de bello civili βιβλ. Β'). Καθ' ὑπερβολὴν χαίρομεν βλέποντες ἀξιομακρύνειν τοῦ ἡμετέρου στρατοῦ ἀσχιολόμενον περὶ τὰ τοιαῦτα εὐγενῆ καὶ ἀξιόλογα σπουδάσματα.

Κύριε Συγτάκτα τῆς «Εστίας».

Εἰς τὸ ὑπ' ἀρθ. 588 φύλλον τοῦ ἀξιολόγου περιοδικοῦ σας, ἐδημοσιεύσατε ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Π. Κ., κρίσεις τινας ἐπὶ τῆς περὶ τῶν προελληνικῶν ἐπιγραφῶν τῆς Ἀθήνου πραγματείας μου, τὰς ὁποίας δὲν θὰ ἦτο καλὸν ν' ἀφῆσω ἄνευ ἀπαντήσεως. Καὶ παρακαλῶ νὰ φιλοξενήσῃτε τὴν παρούσαν μου εἰς ἐν ἀπὸ τὰ προσεχῆ φύλλα σας.

Κατὰ τὸν Κον Π. Κ. τὸ ἔργον μου τοῦτο δὲν στερεῖται φιλολογικῆς ἀξίας καὶ δύναται εἰς τινες περιστάσεις νὰ βοηθήσῃ σπουδαίως τοὺς καταγινόμενους εἰς τὴν ἔρευναν τῶν κατὰ τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους κατὰ τὸ Αἰγαῖον καὶ τὴν Μικρασίαν συμβάντων. Περιέχει ὅμως ὅχι ὀλίγας παρακινδυνευμένας ἐτυμολογίας καὶ τόσα γλωσσολογικὰ ἀμαρτήματα, ὥστε ὁ κύριος αὐτοῦ σκοπός, ἡ ἐρμηνεία τῶν εἰρημένων ἐπιγραφῶν τῆς Ἀθήνου, δέον νὰ τεθῇ ἐν ὑστάτῃ μοίρᾳ.

Βεβαίως ἔργον τοιαύτης φύσεως καὶ γραμμένον εἰς χώραν εἰς τὴν ὁποίαν ὁ γράφων ἐκτός τῆς μικρᾶς αὐτοῦ βιβλιοθήκης οὐδὲν ἄλλο ἔχει βοήθημα δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐξέλθῃ τῶν χειρῶν αὐτοῦ ἐλεύθερον σπουδαίων ἀμαρτημάτων καὶ ὁμολογοῦμεν, ὅτι ὅχι ὀλίγα τοιαῦτα ἀνεύρομεν ἥδη καὶ διωρθώσαμεν κατὰ τὸ ἐνὸν μόνον μας ἢ τῇ συμπτᾶσει προσώπων ἀρμοδιωτέρων. Πολὺ ὅμως ἀμειβάλλομεν ἂν τὰ ὑπὸ τοῦ Κ. Π. Κ. διὰ τῆς «Εστίας» δημοσιευθέντα ἔχουσιν ὅλα τὴν ἀξίαν καὶ τὴν ἰσχύν, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς αὐτὰ ὁ γράψας.

Ὡς πρῶτον γλωσσολογικὸν ἀμάρτημά μας καταλέγει ὁ ἐπικρίνων δι' ἐταυτίσαμεν τὴν ὀνὶ τοῦ Ξενοφῶντος ἀναφερομένην Περσικὴν-Ἑλληνικὴν λέξιν *κάρανος*=κύριος μετὰ τοῦ Ταρταρομογγολικοῦ *Χαν*=ἡγεμόν. Ἀπλῇ ὅμως ἀνάγνωσις τοῦ κηρίου, τὸ ὁποῖον ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὴν κρίσιν ταύτην ἀρκεῖ νὰ πείσῃ τὸν ἀναγνώστην, ὅτι τὸ ἐν αὐτῷ ἀπαντῶμενον *Khan* (Γρ. *Khar*) θεωροῦμεν ὡς τὴν συντετημένην μορφήν τῆς λέξεως *Kharan* καὶ οὐχὶ ὅπως ὑπέθεσεν ὁ ἐπικρίνων. «Haralio, ἐλέγομεν ἐν σελ. 36 τῆς πραγματείας μας, *est à notre avis le nom, dont les Perses ont fait leur Kharan ou Khan* (καὶ ἐν ὑπόσημ. *Κάρανος*=κύριος) *le seigneur, le maître, et les Turcs leur Karal on Kiral ou simplement Kral, nom par lequel ils désignent les rois non Musulmans*.

Πιστεύομεν δὲ ὅτι διὰ πείσθη καὶ ὁ ἴδιος περὶ τούτου ὅταν μᾶλλον ὅτι κατ' ἐμὴν ἰδέαν ἡ λέξις αὕτη *Kharana*, τὴν ὁποίαν ὁ Ξενοφῶν μετέγραψεν *κάρανος* συγγενεῖς οὐχὶ πρὸς τὸ *κάρα* *ciras caran*=κεφαλὴ, ἀλλὰ μετὰ τοῦ *Khara*, *Σανασκτ. Kharantha*, ἰων. *κάρα*, Κρητικ. *καρᾶνω*=αἶγες ἢ πρόβατα καὶ ὅτι ἀρχικῶς ἐσήμαινε τὸν «ποιμένα». Ἀπὸ δὲ τὴν σημασίαν ταύτην ἦτον εὐκόλῳ νὰ περιπέσῃ εἰς ἐκείνην τοῦ ἡγεμόνος χωρὶς ν' ἀλλάξῃ τὴν ἐθνικότητά της.

Κατὰ τὸν Κ. Π. Κ. παρακινδυνευμέναι εἶνε ἐπίσης οἱ συνδυασμοὶ τῶν ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς ἀπαντῶμενων ὀνομάτων *Aomaïrom* πρὸς τὸ Ἀμόριον, τοῦ *Zerocath* πρὸς τὸ *Μερμάδης*, τοῦ *Oumourbeg* πρὸς τὸ δικαίκτης τοῦ Ἀμορίου, τοῦ *arzio* πρὸς τὸ ἄρχων κτλ.

Ἀλλὰ διὰ ποίους λόγους; Ὁ ἐπικρίνων ἀρκεῖται νὰ ὑποδείξῃ τὰ λάθη, νὰ βεβαιώσῃ αὐτὰ ἐπισήμως χωρὶς ὅμως νὰ μᾶς γνωρίσῃ τοὺς λόγους του, οὗτε τὸ ὄνομά του.

Ἀλλὰ δὲν ἔχει δίκαιον.

Ἐάν πράγματι ἡ ἐπιγραφὴ ἦναι Φρυγικὴ, καὶ περὶ τούτου δὲν ὑπάρχει πλεόν ἀμφιβολία, καὶ ἂν ἡ λέξις *Haralio* σημαίνῃ ὡς εἵπομεν τὸν ἡγεμόνα, ἡ πρὸ αὐτῆς λέξις *Aomaïrom* πρέπει κατ' ἀνάγκην νὰ ᾖ καὶ τοῦ τόπου ἢ τοῦ λαοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ ἀποθανὼν ἦτον ἡγεμόν. Ἀποπνὸν δὲ θὰ ᾖ τὸ νὰ ζητήσωμεν τὸν τόπον ἢ τὸν λαὸν τοῦτον ἐκτὸς τῆς Φρυγίας καὶ ἔτι ἀτοπώτερον ὅταν εὐρόντες αὐτὸν εἰς τὴν χώραν ταύτην δὲν βέλωμεν νὰ τὸν ἀναγνωρίσωμεν.

Ὡς πρὸς τὸ *Oumourbeg* πολὺ πιθανὸν ὁ Κ. Π. Κ. ἔχει δίκαιον. Δὲν γνωρίζω ὅμως ἂν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν 1) ὅτι ἡ λέξις *Beg* ἐσήμαινε παρὰ τοῖς Τυρκομάνοις ὡς καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις Τούρκοις τὸν διοικητὴν ἐπαρχίας τινοῦ καὶ ἐτίθετο κατόπιν ὀνομάτων τόπων καὶ οὐχὶ προσώπων 2) ὅτι ὄνομα κύριον *Oumour* δὲν ὑπάρχει παρὰ τοῖς Τούρκοις καὶ 3) ὅτι οἱ δύο ἢ τρεῖς ὑπὸ τῆς ἱστορίας ἀναφερόμενοι *Oumourbegs* ἦσαν ὅλοι Πρίγκιπες τῆς Μικρασίας καὶ δὴ χωρὶν πλησιέστατα εἰς τὴν Φρυγίαν κειμένων.

Δὲν ἐννοοῦμεν ἐπίσης τί ἐμποδίζει τὸν κ. Κ. Π. Κ. νὰ συσχετίσῃ τὴν ἑλλ. λέξιν ἄρχων μετὰ τῆς Φρυγικῆς *arzio*